

אלגוריתם "בנצי ישראל" לאיזון אופציות שטרם הבשילו בין בני זוג בהליך גירושין

שיחה מיום ה- 17.02.2019 בשעה 13:34

רועי: לי וליעקב אשד יש ויכוח בנוגע לאופציות לעובדים שלא הבשילו בהקשר של איזון משאבים בגירושין. אתה היית סמנכ"ל כספים ומנכ"ל בחברות שהעניקו אופציות לעובדים, נכון?

בנצי: כן

רועי: יעקב טוען שכשאתה מעניק לעובד אופציות לעובדים והוא מתגרש לפני מועד ההבשלה שלהן, לבת הזוג לשעבר לא מגיע שום חלק באופציות של הבעל שטרם הבשילו במועד הקרע. כלומר הויכוח שלנו הוא מה קורה בגירושין, האם על האקטואר שמבצע איזון בין הצדדים להכיר בחלק היחסי של תקופת ההבשלה של האופציות שטרם הבשילו או לא להכיר בכלל במה שלא הבשיל?

בנצי: אתה מדבר איתי רק על החלק שלא הבשיל?

רועי: כן. נניח שאני קיבלתי אופציות שנה לפני מועד הקרע עם מועד הבשלה של 4 שנים ממועד ההענקה ו...

בנצי: אבל תקשיב שניה. מודל הל אנד ווייט מניח שאתה מגיע למצב שבו זה מבשיל ולוקח את כל המקדמים של פרישה מוקדמת וכו'. זה לוקח בחשבון חישוב מנקודת רעות החברה שהיא צריכה ליצור התחייבויות...

רועי: זה בדיוק מה שאומר יעקב

בנצי: אבל זה לא אותו דבר מצד המחזיק.

רועי: למה זה לא אותו דבר?

בנצי: כי החברה לפי התקינה החשבונאית הבינלאומית, הישראלית והאמריקאית מחייבים אותה, היות וזה חלף שכר, אז אומרים לה מה את עכשיו תתחילי להעניק אופציות בלי סוף? כי בסוף כשזה יתממש זה כמו ששילמת כסף. אז לכן החברה עושה אומדן, ממש כמו בהפרשה לחובות מסופקים. כשהחברה עושה הפרשה לחובות מסופקים זה לא אומר שעכשיו הלקוח מהצד השני יגיד טוב אני אשלם לך רק חצי. ולכן זה לא אותו דבר. הצד שמחזיק בנכס הזה שהוא עובד, העובדה שהוא ימשיך לעבוד מהיום והלאה, זה כבר לא רכוש משותף. מה שנצבר עד היום זה רכוש משותף.

רועי: יעקב מסתכל על זה אוקיי אחרת כי הוא אומר אם בן הזוג היה מתפטר או מפוטר במועד הקרע, לפני שהאופציות שלו הבשילו, אז החברה הייתה לוקחת ממנו את האופציות

בנצי: מחלטת לו אותן, נכון

רועי: ולכן זה שהוא צבר שנה מתוך ארבע שנים של הבשלה זה...

בנצי: אי אפשר לעשות את זה ככה כיוון שאין לו נכס עדיין. לא נצבר לו נכס...

רועי: מצד שני יעקב אומר שהוא מסתכל על אופציות כעל בונוס או בתור שכר עתידי ומאחר והחברה לא רושמת משכורות עתידיות כהתחייבות, אז היא גם לא רושמת את האופציות שהעניקה כהתחייבות...

בנצי: היא רושמת, היא רושמת...

רועי: איפה היא רושמת?

בנצי: היא לוקחת את האופציות ביום שהעניקו אותן...

רועי: עזוב את האופציות. אתה עכשיו מעסיק אותי בחברה שלך. חתמת איתי חוזה לחמש שנים שבמסגרתו התחייבת לשלם לי שכר חודשי....

בנצי: אתה לא רושם התחייבות, אתה לא רושם התחייבות...

רועי: בדיוק

בנצי: כי הנכס כאן עוד לא התגבש. אותו דבר הנכס שלנו כאופציות שטרם הבשילו הוא מתגבש לא על פני חלקי שנה. הוא מתגבש פעם אחת בתום תקופת ההבשלה, נכון?

רועי: נכון

בנצי: אז אם הנכס מתגבש פעם אחת בתום תקופה, עכשיו אתה צריך לשאול את עצמך את השאלה הבאה מהי ההסתברות שהעובד ישלים את תקופת ההבשלה וזה גם מצד הבעלים של הנכס. אם נשאר לו יום לתום תקופת ההבשלה, אז אתה לא מתעסק עם זה, נכון?

רועי: נכון

בנצי: אם נשאר לו יום אתה אומר שזה שלו. אם נשאר לו מחצית מתקופת ההבשלה אתה יכול להגיד אתה יודע מה, אני מעריך שהוא יישאר. כלומר כאן אתה נכנס למצב. אבל אם עבר רק יום ממועד ההענקתה, אז אתה לא יכול את יודע להגיד עבר רק יום ויש לו פתאום את הזכות. כי העניקו לו והוא עוד לא סיפק את השירות או העבודה כתמורה. זה מסוג הדברים שזה נכנס לשיקול דעת אבל לא נכנס לשיקול כלכלי כי זה שעברה חלק מתקופת ההבשלה עדיין אם הוא לא משלים את תקופת ההבשלה עד תומה הוא לא יקבל את האופציות. אז אתה יכול להגיד אני עכשיו מעריך, אבל הערכה שהוא ישלים את תקופת ההבשלה עד תומה אין לה על מה להתבסס כי זה לא משנה שעובדים אחרים עשו את זה. לא משנה ש...

רועי: אבל איך אתה מסתכל על זה שיש מערכי שווי שאומרים שהם לא מתייחסים לחלק היחסי הבשלת האופציות שטרם הבשילו לגמרי במועד הקרע?

בנצי: זה לא ככה. אני לא מסכים עם זה. אני אומר שאתה רושם את כל הנכסים הקיימים שברור יש לבני הזוג פלוס הנכסים שיש לבני הזוג זכות לבקש אותם. זה שהזכות כרגע עדיין לא קמה

רועי: בעיניך אופציות לעובדים שטרם הבשילו זה זכות שעדיין לא קמה?

בנצי: רגע, לא, אני מבחין בין זה שנתנו לך אופציות ועכשיו אתה צריך לעבור תקופת הבשלה מינימלית כדי שאתה תקבל את האופציות. זה הקטע. זה הטריגר שכאילו אתה לא עברת את הסף הנדרש. עכשיו אתה חייב לשאול את עצמך האם לעבור את הסף הנדרש זה משהו שהוא סביר והגיוני.

רועי: מה זה סביר והגיוני בעיניך?

בנצי: נניח שמישהו קיבל אופציות עם תקופת הבשלה של 4 שנים ועברה חצי שנה מאז. אז אני אגיד שמגיע לו שמינית ושלה מגיע מחצית מהשמינית? אין בזה הגיון בכלל. כאילו יכול להיות שהוא לא יקבל את האופציות בכלל בסופו של דבר. אבל אתה יכול להגיד משהו הפוך שאומר שאם הוא ישלים את תקופת ההבשלה במלואה הוא יהיה חייב לתת לה מחצית מהשמינית. כלומר ללכת על הסכם עתידי או תשלום עתי.

רועי: בתי המשפט למשפחה לא אוהבים להשאיר זנבות בצורה של תשלום עתי.

בנצי: אם היו מבקשים ממישהו עכשיו לשים מיליון שקל על השולחן. מאיפה הוא ימציא להם את זה, אתם לדוגמה. אני הייתי אומר חכי שאני אקבל, תקבלי את זה. אני מוכן לחתום לך פה על התחייבות. יש הבדל בין זה שעכשיו אני קובע את הסכום לבין מתי משלמים את הכסף.

רועי: נכון

בנצי: אתה יכול לקבוע את הסכום, להגיד זה מה שמגיע, ככה אני חושב, מחצית משמינית ממה שיהיה שמה או מה שלא יהיה. זה מה שיהיה אם יקבל הוא יעביר, ואם הוא לא יקבל הוא לא יעביר.

רועי: אני דיברתי עם בן טיפוחי בפאהן קנה והוא אומר תקשיב רועי אני מסתכל על זה אחרת לגמרי. אני זורק הכל למודל הל אנד ווייט ונותן לה מחצית מהשווי של הל אנד ווייט במועד הקרע. זה הכל.

בנצי: נו באמת. מה פתאום? זה כסף שהוא לא ראה עדיין. אני הייתי אומר אני מוכן לתת לך חצי אבל לתת לך את זה בניירות (בהסכם עתידי). אני יכול לתת חצי בניירות, זה מה שאני יכול לתת.

רועי: יש עם זה בעיה כי החוק החדש לחלוקת חסכון פנסיוני בין בני זוג לא חל על אופציות לעובדים אלא רק על פנסיות ואף בית משפט עדיין לא הוציא פסיקתא לחברה ש...

בנצי: הוא לא צריך להוציא פסיקתא לחברה.

רועי: בוודאי לחברה, אז למי?

בנצי: תקשיב זה עובד הפוך. הוא צריך לבקש רק דבר אחד מהחברה. הוא צריך לבקש שהיא תאשר שהיא מתחייבת שבתום תקופת ההבשלה של האופציות היא תחלק את המניות ככה וככה. זה הכל תחלק את המניות. הרי גם שיש לו אופציה לבנאדם הרי עד שהוא לא מימש אותה אין נכס, נכון?

רועי: נכון

בנצי: אז אוקיי. היא צריכה לאשר שהוא יכול לממש את האופציות עבור בת זוגו לשעבר, אבל היא תצטרך לשלם את הכסף עבור המימוש, כלומר את תוספת המימוש של האופציות. הוא למעשה משאיר לה את הזכות שיש לו.

רועי: מה קורה אם אנחנו רוצים לקבוע מחיר עכשיו?

בנצי: אז נניח שמישהו אומר אני מוכן לשלם עכשיו רק תעזבו אותי. זה מה שהוא אומר. זה בסדר. אז אתה אומר יש כאן עסקה בין קונה מרצון ומוכר מרצון שאומרים בוא נקבע את המחיר ההגיוני. ואז אתה יכול להשתמש במודל הל אנד ווייט, שבו משתמשות חברות. אין בעיה.

רועי: אז אני כן יכול להשתמש לדעתך במודל הל אנד ווייט?

בנצי: אבל זה רק בתנאי שהבן אדם מוכן לזה. אבל אם הוא אומר אני לא מוכן לזה אז אתה לא יכול לחייב אותו לשלם את המחיר הזה. אם הצדדים מוכנים אתה יכול לקבוע את השווי ההוגן...

רועי: לפי הל אנד ווייט או לפי בלק אנד שולס?

בנצי: לפי הל אנד ווייט. בוודאי, כי זה יותר הגיוני כי יש מועדים שהוא לא יממש, אם פי 2 הוא כן יממש, כל המשחקים האלה

רועי: ואז צריך לתת לה כמו שאמרת קודם, מחצית מהשמינית כי עברה רק חצי שנה מתוך ארבע שנים?

בנצי: לא. אתה לא צודק. אתה עושה את השווי הכולל לפי הל אנד ווייט ואז אתה אומר מתוך זה מגיע רק חלק. הרי יש שם הנחה מתי זה קורה. בתוך הל אנד ווייט יש שם הנחה למועד הצפוי

רועי: אבל גילמת בפנים כבר את יתרת תקופת הזה...

בנצי: נכון. אבל עברה רק חצי שנה מתוך ארבע שנים של תקופת עזיבה סטנדרטית..

רועי: אז כאילו השווי התנפח

בנצי: נכון. בדיוק תעשה באפן יחסי. תגיד שמע, אני מניח שעובדים עוזבים בדרך כלל אחרי תקופה כזו וכזו 60%, 30%, בסדר. עכשיו עבר הזמן שלי זה כך וכך אחוזים בסך הכל התקופה זה מה שמגיע. הרי גם אתה לא נותן לו לאופציות האחרות שצריכות להבשיל בעוד כך וכך זמן. אתה לא נותן לו את כל החבילה אלא רק את החלק היחסי שנצבר על כל החבילה. הזמן היחסי

רועי: על החלק היחסי שנצבר לו מתוך תקופת ההבשלה, ממועד ההענקה ועד למועד הקרע ולא מתוך תקופת הנישואין שלהם שהם היו ביחד. כי אם הם היו ביחד 15 שנה והוא קיבל אותם לפני שנה, אז על פניו מגיע לה 50% מסך הנכס, שהתקבל בזמן הנישואין

בנצי: אבל הנכס הזה לא עבר את כל הזמן שלו

רועי: נכון, כי יש לו תקופת הבשלה להבדיל מקרן פנסיה שלה אין תקופת הבשלה

בנצי: נכון, יש תקופה שצריך לתת עבודה, לא הבשלה סתם. אני צריך לתת עבודה עכשיו. אני בחודשים הבאים לא אקבל משכורת מלאה וראויה תמורת האופציות, נכון?

רועי: נכון

בנצי: אז אתה יכול לקבל רק עבור העבודה שכבר עשית

רועי: אז אתה למעשה רואה את זה כמו שאני רואה את זה ולא כמו שאשד רואה את זה. כלומר שבמידה ובני הזוג מסכימים להתחשבן היום, להיפרע זה מזה היום, כן צריכים להכניס את זה לתוך מודל הל אנד ווייט

בנצי: אם הם מסכימים. אם הם מסכימים להתפשר היום זה אומר שהם רוצים להגיע למחיר הוגן

רועי: ולקחת פונקציה של תקופת ההבשלה

בנצי: כן, אם אתה אומר שווי הוגן אז תעשה שווי הוגן למועד ההענקה ותעשה שווי הוגן למועד הקרע, אחרי חצי שנה ממועד ההענקה במקרה שלנו, וההפרש בין השווי ההוגן במועד הקרע לבין השווי ההוגן במועד ההענקה זה מה שנצבר, מסכים?

רועי: כן.

בנצי: זהו, זה כאילו אתה מותח את הזמנים. אם נניח שעברה חצי שנה ממועד ההענקה ועד למועד הקרע, ותקופת ההבשלה היא ארבע שנים ממועד ההענקה ועד מועד ההבשלה, אז היית עושה את החשבון למועד ההענקה לפני חצי שנה והיית מקבל מספר. אתה עושה את החשבון למועד הקרע עכשיו ואתה מגיע למספר אחר. ההפרש בין אחד לשני זה בעצם מה שהבשיל לו.

רועי: זוהי עליית הערך.

בנצי: זה הערך שנוצר בתקופה הזאת. זהו. בדיוק. כי ממועד הקרע ואילך זה העתיד שאחרי תקופת הנישואין. ואני לא אשלם לה את העתיד, כי העתיד הוא רק שלי.

רועי: הבנתי איך אתה עושה את החשבון. אתה מוותר על יחס השיתוף בהבשלה על השווי הכולל במועד הקרע כי אתה עושה שווי הפרשי בין מועד הקרע לבין מועד ההענקה.

בנצי: ההפרש של שניהם זה הערך שנוצר בתקופת השיתוף. ואז חצי שלי וחצי מזה שלה.

רועי: אבל איפה אתה נותן ביטוי לזה שהיא הייתה איתו רק חצי שנה מתוך תקופת הבשלה של 4 שנים?

בנצי: אני מסביר לך. הרי מדדתי את זה ביום שהעניקו לו, ששניהם היו ביחד. ואני מודד את זה עוד פעם במועד הקרע, אחרי שעברה חלק מתקופת ההבשלה, זה מה שנצבר בתקופה הזאת.

רועי: אבל מה ההבדל בין זה לבין למדוד רק את השווי במועד הקרע לפי היל אנד ווייט, מבלי להתייחס לשווי במועד ההענקה,

בנצי: ומה תעשה עם זה?

רועי: את זה אני כופל בשמינית (חלק יחסי בתקופת ההבשלה) ובמחצית (שיעור להעברה). כלומר במחצית משמינית.

בנצי: אבל אתה עכשיו מחלק את זה לפי זמן ושם בפרמטרים של הפונקציה יש יותר מדי זמן, יש גם את ההסתברות של נטישה לפני תום תקופת ההבשלה ואת ההסתברות של נטישה לאחר תום תקופת ההבשלה

רועי: לא. קיבלתי שווי לפי היל אנד ווייט. קיבלתי שלושה שקלים לאופציה.

בנצי: אבל קיבלת את השווי לנקודת זמן מסויימת.

רועי: נכון, למועד הקרע.

בנצי: בסדר, אז אתה לוקח את השווי הזה ואתה רוצה לפרק אותו. למה? למה שעבר? נכון, זה מה שאתה רוצה לעשות?

רועי: אני אומר ששניהם ביחד צברו שמינית מהשווי במועד הקרע ושלה מגיע מחצית מהשמינית.

בנצי: אבל רועי תקשיב. מה שאתה מחשב היום זה השווי של כל מה שיקרה בעתיד, נכון?

רועי: נכון

בנצי: אוקיי, אז השווי של כל מה שיקרה בעתיד לא מתייחס כרגע לכל הזמן שעבר.

רועי: למה? אני הכנסתי את תקופת ההבשלה שנתרה לו במועד הקרע ואת משך חיי האופציה שנתר נכון למועד הקרע. כלומר, התייחסתי לקיצור התקופה למעשה

בנצי: אז זה העתיד. אבל זה בדיוק העניין. בדרך שאתה מחשב, ההבדל בין לחשב את השווי של האופציות האלה ללפני חצי שנה לבין לחשב את השווי שלהן היום מורכב מכמה אלמנטים הראשון זה הזמן, השני זה סטיית התקן

רועי: והשלישי זה שווי נכס הבסיס, המניה שעליה כתובות האופציות

בנצי: לא, שווי נכס הבסיס אתה משאיר אותו אותו דבר. נניח לרגע שאתה משאיר אותו אותו דבר, אבל גם שעברה התקופה זה לא רק ריבית אלא רמת סטיית התקן שקורית שם. כי ככל שהתקופה ארוכה יותר אז לסטיית התקן יש השפעה יותר גדולה. אז אני אומר. אתמול היה לי 4 שנים למלא והיום יש לי רק 3.5 שנים למלא. זה השווי במונחים שלעוד 3 וחצי שנים אם אני ממשיך לעבוד. נכון?

רועי: כן.

בנצי: זה שייך רק לי, אתה מסכים?

רועי: כן.

בנצי: מה שהיה לפני חצי שנה שייך לא רק לי. אז מה שהיה בין חצי שנה לבין היום, זה מה? זה ההפרש בין השוויים. מחצית מזה שלי ומחצית מזה שלה. עכשיו מה יכול לקרות, יכול להיות שההפרש בין השוויים יהיה שלילי. מה זה אומר בעצם? זה אומר בעצם שהחברה הזו נעשתה עוד יותר גרועה וזה לא שווה כלום לכאורה, נכון?

רועי: נכון

בנצי: אז תגיד לי מה אתה עושה במקרה הזה שההפרש בין השוויים הוא שלילי?

רועי: אני אגיד שהשווי של האופציות ירד בתקופת השיתוף ולכן יש לה כאן חוב משותף ולא נכס משותף.

בנצי: אז כנראה שאין כאן חיתוך חד ערכי, שאם אתה עושה אחד פחות השני זה מסתדר ולמה? כי מישהו אומר לך תשמע עדיין לא נעלם לך הנכס. עדיין החצי שנה שעשית...

רועי: תגיד לי מה הבדל אם אני ואשתי קנינו חצי שנה לפני מועד הקרע שלנו מניית סלקום תמורת 100 ₪ והיום אנחנו מתגרשים. אתה אומר לי בוא תמדוד את השווי שלה במועד הקרע, תמדוד את השווי שלה במועד הרכישה וההפרש ביניהם זה מה שנצבר בנישואין...

בנצי: לא, תניח שמימנתם את רכישת מניית סלקום בהלוואה בסך 100 ₪. זה לא רק זה. לקחת גם הלוואה. כי כאילו לקחת גם הלוואה, כי הזמן שאתה צריך לעבוד (כדי להקביל את זה לאופציות לעובדים שטרם הבשילו) זה ההלוואה.

רועי: יודע מה, קיבלנו את מניית סלקום במתנה מאבא שלי

בנצי: אבל יש לה ערך גרט. בגלל שיש ערך גרט. אצלך יש ערך גרט שנובע מזה שהיה לך נכס ונשאר ממנו משהו. באופציות לעובדים כדי שימשיך להישאר לי משהו אני צריך להמשיך לעבוד, אתה מסכים עם זה?

רועי: נכון.

בנצי: בגלל שאני צריך לעבוד הנכס הזה אין לו משמעות. זה כאילו מישהו נתן לי עכשיו תלוש משכורת ואומר אוקיי אדוני אתה מתחיל לעבוד איתי עכשיו מחדש והתוספת לשכר שלך היא 5,000 ₪ לחודש, אם ורק אם תעבוד איתי 30 חודשים. אז רגע את האופציות אני שואל אותך, נניח שיש הסכם חדש שנחתם איתי עכשיו בדקת הפרידה (דקה לפני מועד הקרע) - האם היית נותן על כך משהו למישהו? נניח שהוא עבר עבודה. הבן אדם עבר עבודה, בסדר? בוא נקרא לזה ככה, הוא עבר ממקום עבודה אחד למקום עבודה שני האם היית נותן לו משהו על זה?

רועי: אם הוא עבד רק דקה, אז לא.

בנצי: תקשיב, בשניה שאני נפרד...

רועי: אז זה אפס. עזוב זה אפס. יום אחד מתוך 4 שנים זה – אז לא מגיע

בנצי: לא, לא בגלל יום אחד. לא בגלל יום אחד. אני חוזר עוד פעם. לא התחלתי לעבוד בזה, בסדר? אם לא התחלתי לעבוד בזה, לא שעבר יום אחד, פשוט עוד לא התחלתי לעבוד

רועי: אז אתה הולך לגישת אשד שאומר שזה שירות עתידי

בנצי: תן לי, אני חייב להקצין לך את זה. זה בדיוק העניין. אם היום אני נפרד מאישה ובעוד שנייה

מהיום אני חותם הסכם האם מגיע לאישה משהו מזה?

רועי: לא

בנצי: לא. אז למה מגיע לך? אתה אומר מגיע לך מכיוון שההיסטוריה נובעת מכך שהוא מקבל את מה שהוא מקבל עכשיו, הוא יקבל את מה שהוא יקבל עכשיו בגלל ההיסטוריה שנעשתה של החצי שנה הזו, נכון?

רועי: נכון

בנצי: אז אני אומר אם היו אומרים לי תעשה חשבון והייתי חושב בצורה קרה הייתי אומר ההפרש בין השוויים של מועד ההענקה ומועד הקרע זה מה שנצבר בשיתוף. כאילו ריבית.

רועי: ואם ההפרש הוא שלילי?

בנצי: אז אתה יכול להגיד את הדבר הבא תשמע אנחנו לא יודעים, זה תלוי בהרבה דברים. אוקיי אז מגיע לו משהו יחסי מהשווי אבל נראה לך שמישהו היה משלם עכשיו כסף שזה בעוד ארבע שנים אם יש לו סיכוי עולה אם זה לא מצוי "בתוך הכסף"? האם מישהו היה מוכן להתפשר על דבר כזה? אני לא רואה מישהו שיתפשר על זה? אבל אם מישהו כן רוצה להתפשר על זה, אתה רוצה לקחת את הסכום שזה שווה היום ולחלק אותו באיזשהי צורה אני אגיד...

רועי: רמי יוסף אומר שני דברים כשהוא מסתמך על כמה פסקי דין שהיו. הוא אומר תקשיב מה שאני עושה. מה שלא הבשיל במועד הקרע, לא מעניין אותי אם נשאר לו שנה, חצי שנה, שבועיים או יום לתום תקופת ההבשלה, מבחינתי אופציות שטרם הבשילו במועד הקרע שוות לאפס לצורך איזון משאבים. לגבי אופציות שכבר הבשילו במועד הקרע, אני לא עושה לא מודל אופציות ולא נעליים, אני עושה ערך פנימי. רק הערך הפנימי הוא אומר.

בנצי: ואם הערך הפנימי הוא אפס אז זה לא מעניין

רועי: בדיוק, כלומר אין שווי לאופציות שכבר הבשילו ואין שווי לאופציות שטרם הבשילו.

בנצי: בסדר אז הוא מסתכל על זה כמזומן.

רועי: נכון

בנצי: הוא מסתכל על זה כאילו זה מזומן. אבל אני אומר עוד הפעם. בעיני רוחי, אם השווי יורד בין מועד ההענקה למועד הקרע וההפרש ביניהם הוא שלילי אז הפתרון דפוק.

רועי: בדיוק

בנצי: בסדר. אם זה שלילי אז הפתרון הוא שונה. אם זה ההפרש הוא שלילי והרי עבר זמן מתוך תקופת ההבשלה, אז אתה יכול לעשות את הדבר. אתה יכול להגיד נניח שבנתונים של מועד הקרע, בסטיית התקן של מועד הקרע ובריבית של מועד הקרע, אני לוקח את עצמי אחורה. כלומר אני משנה רק את האפקט של הזמן ולא משנה את יתר הפרמטרים ואז לא ייצא לי שלילי, מסכים?

רועי: כן

בנצי: זהו אז ככה אני הייתי פותר את בעיית ההפרש השלילי. הייתי לוקח את יתר הפרמטרים, מלבד הזמן, ומחזיק אותם כקבועים.

רועי: זה מה שהיית עושה? באמת?

בנצי: כן אני אסביר לך למה. מה שקרה זה שחלף הזמן בזכות שלי, נכון?

רועי: נכון

בנצי: בדיוק. עכשיו אם אני רוצה לחשב כמה מגיע לבן אדם אני יודע כמה לכאורה זה שווה היום (במועד הקרע), נכון?

רועי: נכון

בנצי: אם אני לוקח את כל הפרמטרים של היום (מועד הקרע) ושם אותם חצי שנה לאחורה (למועד ההענקה) אז מה שיקרה זה אפקט הזמן, מסכים?

רועי: כן

בנצי: עכשיו נראה שמישהו יגיד לי שהעיקרון הזה לא תופס. כי זה מה שהייתי עושה והייתי מחשב את ההפרש בין שני השווים הללו ונותן לה מחצית ממנו. כי זה הערך שנוצר בתקופת השיתוף.

רועי: אני סייעתי לידידה שלי ביום חמישי ומה שאמרתי לה לעשות זה דווקא לא להתעלם מאופציות שלא הבשילו נכון למועד הקרע, אלא לכפול את השווי שלהם נכון למועד הקרע לפי מודל הל אנד ווייט בחלק היחסי של תקופת ההבשלה

בנצי: בסדר אתה חילקת את זה בצורה אחרת. חילקת את זה כמו פחת

רועי: אבל אני לא חשבתי לחשב את הפרש ממועד ההענקה ועד היום.

בנצי: אני אגיד לך למה כי זה כמו נכס שקונים אותו ועושים לו פחת. אתה עשית את זה בשיטה של הפחת של נכס. אני לעומת זאת דיברתי איתך על שיטת השיערוך של נכס. כשאני עושה את זה בשיטת השיערוך ואני משאיר את הפרמטרים של ריבית, סטיית תקן, ושווי נכס בסיס קבוע

רועי: לאיזה מועד אתה אומד את הפרמטרים?

בנצי: למועד האחרון, מועד הקרע

רועי: אוקיי, בסדר

בנצי: אז אם אני מחשב את השווי במועד ההענקה ואת השווי במועד הקרע לפי הפרמטרים נכון למועד הקרע, מלבד הזמן שעבר, אז בעצם אני אומר זה מה שקרה במשך הזמן שממועד ההענקה ועד למועד הקרע. זה הכל. כי אני לא רוצה להתייחס עכשיו להפרש שלילי. אני רוצה להגיד תשמע אם אני אתה

רועי: אז אתה גם לוקח את שווי נכס בסיס למועד הקרע

בנצי: הכל, הכל, כל הפרמטרים של הל אנד ווייט מלבד תקופת ההבשלה ומשך חיי האופציה אני לוקח נכון למועד הקרע ומציב אותם בפונקציית השווי למועד ההענקה.

רועי: אתה מבין שיש פה בעייתיות מסויימת. אתה מעוות את השווי במועד ההענקה.

בנצי: בטח שיש בעייתיות. בכל גישה יש בעייתיות. תקשיב בכל גישה יש בעיה פה. אני רק אומר אם אני רוצה להיות במצב שבו אני... כי לחלק את זה בצורה שחילקת כמחצית משמינית מהשווי במועד הקרע – אז לזה אין הצדקה. אבל אם אני אומר שמע אני עושה את הערכת שווי של כל הנכסים (האופציות) שהיו אז (במועד ההענקה) וכל הנכסים שהיום (במועד הקרע) ואני משתמש באותם פרמטרים של מועד הקרע ורק נותן לאפקט הזמן לזוז, אז נראה לי שאני מחזיק על זה יותר חזק מלהגיד למה אני עושה שמינית, למה רבע ולמה שלישי ולמה זה ככה ולמה זה ככה.